

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

IMPROVEMENT OF THE SYSTEM OF STATE REGULATION FOR PROVIDING THE FOOD SECURITY OF THE STATE

У статті розглянуто проблеми державного регулювання забезпечення продовольчої безпеки держави. Розкрито особливості законодавчого забезпечення продовольчої безпеки країни, наведено стислу характеристику ключових нормативно-правових актів за окремими складовими продовольчої безпеки. Визначено основні завдання держави щодо забезпечення необхідного рівня продовольчої безпеки України. Окреслено шляхи можливого вдосконалення основних напрямів державного управління у забезпеченні продовольчої безпеки.

Ключові слова: продовольча безпека країни, державне регулювання, аграрний сектор економіки, законодавче забезпечення, продовольчий резерв.

В статье рассмотрены проблемы государственного регулирования обеспечения продовольственной безопасности государства. Раскрыты особенности законодательного обеспечения продовольственной безопасности страны, приведена краткая характеристика ключевых нормативно-правовых актов по отдельным составляющим продовольственной безопасности.

Определены основные задачи государства по обеспечению необходимого уровня продовольственной безопасности Украины. Определены пути возможного совершенствования основных направлений государственного управления в обеспечении продовольственной безопасности.

Ключевые слова: продовольственная безопасность страны, государственное регулирование, аграрный сектор, законодательное обеспечение, продовольственный резерв.

In the article, problems of government control of providing food safety of the state are considered. Features of the legislative providing of food safety of country are exposed; the compressed description over of key laws and regulations is brought after the separate constituents of food safety. The basic tasks of the state are determined in relation to providing necessary food strength of Ukraine security. Ways of the possible perfection of basic directions of state administration in providing of food safety are outlined.

Key words: food safety of country, state regulation, agrarian sector of economy, legislative provision, food reserve.

УДК 338.24:338.439.5

Коломієць Х.М.

аспірант кафедри аграрного менеджменту

Вінницький національний аграрний університет

Постановка проблеми. Вирішення проблеми продовольчого забезпечення як гарантії існування та розвитку будь-якої держави завжди було і залишається одним з найважливіших завдань людства, нації і окремої людини. Ця проблема складна та багатопланова. Вона впливає на всі аспекти життєдіяльності суспільства. Продовольче забезпечення нерозривно пов'язано з існуючою політичною та економічною системами, а також з особливостями господарювання та національними традиціями.

В Україні така проблема теж існує, але перш за все, як соціально-економічна. Різне падіння доходів населення лише актуалізує її гостроту. В умовах, коли зростання обсягів виробництва продуктів харчування наприкінці ХХ ст. стало поступово уповільнюватися, а зниження собівартості цін на товари загальмувалося, продовольча проблема, як і продовольча безпека, може бути розв'язана шляхом подальшого розвитку аграрної сфери з проведенням відповідної аграрної політики держави.

Щоб реалізувати багатий природно-ресурсний потенціал України, слід будувати державну аграрну політику, яка була б спрямована в першу чергу на підтримку вітчизняного товаровиробника, створення сприятливих умов для зниження його витрат на виробництво та підвищення якості продукції, здатності успішно протистояти субсидованому імпорту з розвинутих країн світу. У результаті це має суттєво підвищити загальний рівень національної продовольчої безпеки [1, с. 6].

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Питанням державного регулювання забезпечення продовольчої безпеки приділяли увагу українські та зарубіжні учені. Серед українських авторів слід виділити, зокрема: Ю. Білика, П. Борщевського, В. Геєця, Л. Дейнеко, М. Корецького, О. Кочеткова, І. Лукінова, Р. Маркова, Г. Мостового, П. Саблука, В. Трегобчука, В. Шамрая, В. Юрчишина та ін. Серед зарубіжних теоретиків питаннями забезпечення продовольчої безпеки займалися такі вчені, як: В. Балабанов, Е. Борисенко, Е. Сєрова та ін.

Проте, дослідження цієї проблеми вищезазначеними вченими мають переважно загальнодержавний характер. Незавершеність наукових розробок державного регулювання забезпечення продовольчої безпеки та істотна практична значущість цієї проблеми для держави підтверджують об'єктивний характер актуальності теми дослідження. Однак, чимало питань щодо визначення напрямів удосконалення механізму забезпечення продовольчої безпеки держави ще не досліджено.

Постановка завдання. Метою дослідження є вивчення проблемних питань у сфері державного регулювання продовольчого забезпечення України та пошук шляхів до їхнього вирішення, визначення основних завдань держави щодо забезпечення необхідного рівня продовольчої безпеки України, удосконалення основних напрямів державного управління системою забезпечення продовольчої безпеки країни.

Виклад основного матеріалу досліджень. Забезпечення продовольчої безпеки – одна з провідних функцій держави. Важливу роль у реалізації даної функції відіграє державне регулювання. Державне регулювання забезпечення продовольчої безпеки держави в умовах сьогодення перш за все нерозривно пов'язане із виробництвом достатньої як за обсягом, так і безпечної за якістю сільськогосподарської продукції та продуктів харчування.

Питання гарантування продовольчої безпеки та її нормативного забезпечення мають пріоритетне значення, оскільки в даний час держава не повною мірою спроможна забезпечити безперешкодний доступ населення до продуктів харчування.

Необхідність вдосконалення правової регламентації продовольчої безпеки викликана також поширенням в останній час сільськогосподарської продукції та продуктів харчування, вироблених з використанням генетично-модифікованих організмів.

Незважаючи на значення сільськогосподарського виробництва та сільськогосподарської продукції у забезпеченні національної продовольчої безпеки, проект закону України «Про продовольчу безпеку» лише перебуває на розгляді у Верховній Раді України. Прийняття його значно б поліпшило правове регулювання відносин у сфері продовольчої безпеки.

Головним джерелом отримання сільськогосподарської продукції та продуктів харчування виступає сучасне сільськогосподарське виробництво, функціонування якого нерозривно пов'язане з ефективним використанням національних земельних ресурсів, зокрема, земель сільськогосподарського призначення в якості основного засобу виробництва та операційного базису забезпечення продовольчої безпеки.

Землі сільськогосподарського призначення повинні виступати гарантією достатнього та доступного продовольчого забезпечення країни, слугувати механізмом розв'язання продовольчої проблеми й усунення дефіциту продовольства в сучасних умовах. Ефективне використання цих земель має забезпечувати не тільки вітчизняні потреби в продуктах харчування, а й отримати лідерство у сфері виробництва аграрної продукції на світових продовольчих ринках.

Відтак, вивчення правових проблем гарантування продовольчої безпеки є окремим напрямом у науці земельного і аграрного права. За умови, коли в Україні ще й досі відбувається формування і здійснення земельної і аграрної реформи, удосконалення знань про продовольчу безпеку надасть можливість прийняття адекватних управлінських рішень у безпековій продовольчій сфері [1].

Продовольча безпека відіграє визначальну роль, оскільки вона забезпечує реалізацію життєво важливих інтересів населення, суспільства

і держави та справляє безпосередній вплив на забезпечення національної безпеки. Тому державна агропродовольча політика потребує вдосконалення в напрямі підпорядкування інтересам людини, упровадження соціально орієнтованої економіки, забезпечення економічної свободи громадян та високої продуктивності праці. На всіх рівнях державного управління необхідно більш активно піклуватися про продовольчу безпеку громадян, сприяти чесній конкуренції, адекватно реагувати на небезпеки та загрози в цій сфері [2].

Говорячи про законодавче забезпечення продовольчої безпеки в Україні, зокрема, в радянський період розвитку, можна стверджувати, що механізм правового регулювання цього виду національної безпеки був сильно пов'язаний з управлінськими традиціями тієї епохи. Радянська економіка, пов'язана в єдиний механізм з державним і партійним апаратами, практично не вимагала створення правових механізмів. Фактично народне господарство було єдиною юридичною особою, управління яким здійснювалося внутрішніми документами. Таким чином, в умовах, коли державні структури і народне господарство фактично були єдиним юридичним суб'єктом, переважна частина нормативної бази, у тому числі й нормативної бази продовольчої безпеки, існувала у вигляді спільних постанов і рішень ЦК КПРС і уряду, наказів і розпоряджень Ради Міністрів України, народногосподарських планів усіх рівнів, різних відомчих інструкцій та інших внутрішніх документів [6].

В основі державного регулювання економічної доступності продуктів харчування в Україні лежить контроль за цінами на соціально значущі види продовольства. Базовим документом державної політики регулювання роздрібних «продуктових цін» є постанова Кабінету Міністрів України «Про встановлення повноважень органів виконавчої влади та виконавчих органів міських рад щодо регулювання цін (тарифів)» від 25 грудня 1996 р. № 1548.

Гарантовані ціни на продукцію повинні забезпечувати умови для розширеного відтворення й базуватися на прогнозах платоспроможного попиту різних верств населення. Необхідно уважно переглянути фінансово-кредитну політику АПК. Бюджетні кошти, що виділяються, явно недостатні для ефективного функціонування продовольчого господарства, не забезпечують прибутковості сільськогосподарських товаровиробників на рівні розширеного відтворення, призвели майже до повного згортання розвитку соціально-побутової сфери на селі, відсутності науково-технічного прогресу у сфері аграрного виробництва, зберігання й перероблення сільськогосподарської продукції, різкого падіння продуктивності праці, скорочення посівних площ.

Лише обмеження рентабельності виробництва продовольства та контроль за рівнем торго-

вельних націнок не підвищить рівень економічної доступності продуктів харчування для населення, а може і спричинити, навпаки, зменшення обсягу їхнього виробництва.

Стабільність постачання продуктів харчування залежить від розмірів та асортименту нагромадженого резерву продовольства. Держава повинна бути вкрай зацікавлена в постійному нагромадженні резервів і гарантувати сільгоспвиробникам, що вона в будь-який час буде закуповувати їхню продукцію відповідної якості. Така гарантія прийняття продукції зміцнить упевненість сільськогосподарських товаровиробників та захистить їх від банкрутства, спонукатиме розвивати своє господарство, що, кінець кінцем, і приведе до стабілізації ринку.

У забезпеченні стабільного доступу до продовольства важлива роль повинна відводитися державному регулюванню попиту на товари продовольчого ринку, перш за все підтримці пропозиції, цін і доходів виробників. Проте, разом із політикою підтримки пропозиції особливої уваги в умовах ринкових відносин, особливо на стадіях їхнього становлення, держава повинна приділяти підтримці попиту для стабілізації й підвищення доходів мільйонів споживачів. Величина реального платоспроможного попиту визначається кількістю тих або інших товарів, яку покупці можуть купити за тих цін, що склалися, і за наявних грошових доходів. Розмір пропозиції – це кількість товарів, що є у продажу за даної ціни або може бути надана до продажу [2].

Підвищення ефективності державного регулювання національної продовольчої безпеки має здійснюватися шляхом перерозподілу на користь місцевих органів влади повноважень і коштів, необхідних для реалізації проектів комплексного екологічнобезпечного соціально орієнтованого розвитку сільських територій у контексті підвищення рівня продовольчої безпеки України.

Основними завданнями держави щодо забезпечення необхідного рівня продовольчої безпеки України мають бути:

- 1) досягнення стійкого зростання сільськогосподарського виробництва завдяки поліпшенню використання ресурсного потенціалу та підвищенню ефективності виробництва;
- 2) стабілізація ринкової кон'юнктури і цінових коливань на сільськогосподарську продукцію та продукти харчування;
- 3) наближення рівня споживання населенням продуктів харчування до науково обґрунтованих норм;
- 4) забезпечення доступності продовольства відповідно до купівельної спроможності населення та забезпечення необхідної якості продуктів харчування;
- 5) забезпечення продовольчої безпеки шляхом збільшення експорту продовольчої продукції (за

умови відповідного забезпечення потреб внутрішнього ринку) і зниження (заміщення) імпорту продовольства, що виробляється (може вироблятися в достатній кількості) в Україні.

Одним із напрямів удосконалення механізму державного регулювання національної продовольчої безпеки є широке використання індикативного регулювання, яке припускає відхід від жорсткого директивного управління і перехід на рекомендаційне, дорадче, консультативне регулювання цієї сфери економіки на основі набору індикаторів, які мають перебувати в певних межах [5].

Державний резерв є особливим державним запасом матеріальних цінностей, призначений для використання з метою і в порядку, передбачених Законом України «Про державний матеріальний резерв». У складі державного резерву створюється незнижуваний запас матеріальних цінностей (постійно підтримуваний обсяг їх зберігання). До його складу входять запаси сировинних, матеріально-технічних і продовольчих ресурсів для забезпечення стратегічних потреб країни. Тобто можна стверджувати, що продовольчий резерв входить до складу державного резерву взагалі. Відповідно до Закону України «Про державну підтримку сільського господарства України» поняття «державний інтервенційний фонд» визначається, як фонд, який формується Аграрним фондом за рахунок фінансових інтервенцій, заставних, форвардних і ф'ючерсних товарних інтервенцій з метою забезпечення цінової стабільності. Але, проаналізувавши наведені вище визначення державного резерву та державного інтервенційного фонду, слід зазначити, що вживання поняття «державний інтервенційний фонд» замість поняття «державний резерв» не є коректним, оскільки вони не збігаються повністю: поняття «державний резерв» є ширшим, ніж поняття «державний інтервенційний фонд».

У зв'язку з тим, що продовольство в житті країни та забезпеченні її національної безпеки має надзвичайно важливе значення, доцільно законодавчо закріпити визначення та механізм регулювання продовольчого резерву, сформулювавши його за аналогією або виходячи із загальної логіки та знань, наприклад, продовольчий резерв – це специфічний запас продовольчих ресурсів, призначених для забезпечення стратегічних потреб держави в особливий період та використання в порядку, передбаченому законом [6].

У 2017 році в Україні нарешті запустять проєкт «Продовольча безпека України», метою якого є створення прозорих умов ведення господарської діяльності суб'єктами ринку продовольства і підвищення конкурентоспроможності вітчизняних харчових продуктів. Як повідомляється ГО «Продовольча безпека України», «пропонується створити платформу для комунікації державних

органів, громадських організацій, учасників ринків і споживачів на теми безпеки харчових продуктів».

Зазначається, що цей проект дозволить отримати підприємцям сприяння у виході на міжнародні ринки, консультації з усіх питань технічного регулювання, захист від свавілля контролюючих органів, а також допомогу в практичному впровадженні систем безпеки, сертифікації.

Крім того, асоціації отримають методичну допомогу в розвитку регулювання процесами впровадження систем безпеки, оцінки відповідності та т. п.

Завдяки реалізації проекту споживачі матимуть можливість участі в просвітницьких заходах і додаткові гарантії безпеки продуктів. Фахівці – можливість розширити свою клієнтську базу і отримати досвід в нових проектах. Але це лише початок системної роботи з впровадження НАССР та інших систем безпеки» [7].

Узагальнюючи все вище викладене, можемо виділити такі основні проблеми законодавчого забезпечення продовольчої безпеки: відсутність системного регулювання даного питання – правове регулювання продовольчої безпеки є здебільшого фрагментарним; відсутність практичних механізмів забезпечення продовольчої безпеки; обмеженість повноважень органів державної влади, що виконують окремі функції із забезпечення продовольчої безпеки, що може свідчити про відсутність комплексного бачення системи продовольчої безпеки. Відсутні визначення об'єктів і суб'єктів управління, їх функцій і завдань, методів управління, комплексні критерії та інтегровані показники оцінки ефективності державного регулювання системи продовольчої безпеки і загалом система моніторингу виконання прийнятих стратегічних рішень. Це унеможлиблює здійснення ефективного управління в зазначеній сфері, викликає некерованість процесів розвитку, деструктивну конкуренцію між елементами системи за ресурси, безсистемний і нераціональний розподіл останніх. Ця ситуація не відповідає вимогам сьогодення та потребує термінового вирішення, яке можливе прийняттям спеціалізованого законодавчого акту, який виправив би існуючі прогалини в регулюванні продовольчої безпеки.

Нажаль, спроби законодавчо врегулювати питання забезпечення продовольчої безпеки наразі не завершилися: проект Закону «Про продовольчу безпеку України» (№ 8098) у 2005 році був відхилений, у зв'язку з великою кількістю зауважень, а прийнятий Верховною Радою України 22 грудня 2011 року закон не був підписаний президентом і наразі очікувати чергову спробу вирішити це питання навряд чи можливо [4].

Основні фактори, що окреслюють проблему продовольчої безпеки в Україні та визначають необхідність прийняття законопроекту, пов'язані з наступним: – за роки кризи значно зменшилося

продовольче споживання продукції, рівень якого відстає від розвинутих країн за енергетичною цінністю майже на третину, а по споживанню м'яса, рибопродуктів і фруктів – у 3–4 рази; – частка витрат на продовольство у сімейних бюджетах перевищує відповідний показник розвинутих країн у 4–5 разів; – науково обґрунтовані набори продуктів харчування задовольняються за усім набором на 60%, у тому числі за продуктами тваринного походження – наполовину; – темпи зростання цін на продовольство лідирують в інфляційних чинниках, що блокує ємність внутрішнього продовольчого ринку та негативно позначається на загальному розвитку агропромислового комплексу і економіки держави загалом; – залишаються неопрацьованими економічні механізми державного регулювання ємності ринку і запобігання ризиків неритмічної пропозиції та ажіотажного попиту продуктів харчування, що дестабілізує цінову ситуацію в країні; – вимагають суттєвого поліпшення механізми захисту вітчизняного виробництва і підтримки його конкурентоспроможності в умовах сучасних процесів, глобалізації і вступу України до міжнародних економічних союзів [2].

Втілення законопроекту сприятиме проведенню державної політики, спрямованої на досягнення стійкої тенденції підвищення кількісних і якісних характеристик продовольчого споживання для всіх верств населення, усунення ризиків порушення стабільності продовольчого забезпечення, підтримку сталого розвитку національного агропромислового комплексу як запоруки продовольчої безпеки держави. Кінцевою метою дії законопроекту є досягнення рівня і структури харчування, необхідних для здоров'я нації.

Висновки з проведеного дослідження. Отже, у представленому законодавчому полі даної проблеми в Україні відсутнє регулювання стратегічних питань забезпечення національної продовольчої безпеки, що не дозволяє комплексно та ефективно здійснювати забезпечення продовольчої безпеки на національному й регіональному рівні.

Тому основними завданнями державних органів управління повинно бути своєчасне прогнозування та виявлення загроз продовольчій безпеці, мінімізація їх негативних наслідків за рахунок стратегічних запасів продовольства. Слід створити комплексну систему спостережень, збору, обробки, систематизації та аналізу інформації щодо виробництва, управління запасами і постачання продовольства, якості і безпеки харчових продуктів, споживання продовольства та харчування населення. Можливо, цим повинна займатися державна аналітична агенція. Також необхідно сформувати державні інформаційні ресурси у сфері забезпечення продовольчої безпеки, використовуючи сучасні засоби комунікації, а саме: Інтернет, мобільний зв'язок тощо. Також важливо

організувати своєчасне інформування виробників і надання консультаційних послуг державними органами та дорадчими службами щодо державних програм підтримки галузі і схем їх реалізації, механізмів регулювання ринків сільгосппродукції.

Необхідність законодавчого регулювання продовольчої безпеки не викликає сумніву, адже відсутність системного бачення продовольчої безпеки не відповідає вимогам сьогодення та послаблює правову основу забезпечення продовольчої безпеки країни. Відтак, наразі необхідним є подальше напрацювання та систематизація законодавства у сфері продовольчої безпеки.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Актуальні проблеми правового забезпечення продовольчої безпеки України: монографія / О. М. Батигіна, В. М. Жушман, В. М. Корнієнко та ін. / за ред. В. Ю. Уркевича та М. В. Шульги. – Х.:, 2013. – 326 с.
2. Алексєєва Я. В. Заходи державного регулювання продовольчої безпеки / Я. В. Алексєєва // Теорія та практика державного управління. – 2015. – Вип. 2(49). – С. 1–6.
3. Береговий В. К. Державне регулювання у сфері продовольчого забезпечення населення України / В. К. Береговий // Агросвіт. – 2011. – № 20. – С. 12–15.
4. Міляр Л. Ф. Державне регулювання забезпечення продовольчої безпеки: сучасний стан, проблеми та перспективи / Л. Ф. Міляр // Журнал Науковий огляд. – 2015. – № 7(17). – С. 1–14.
5. Міщенко Д. А. Напрями вдосконалення державного управління системою забезпечення продовольчої безпеки України / Д. А. Міщенко // Вісник АМСУ. Серія «Державне управління». – 2014. – № 1(10). – С. 144–150.
6. Тарасюк О. Б. Державне регулювання забезпечення продовольчої безпеки країни / О. Б. Тарасюк // Актуальні проблеми економіки. – 2012. – № 10(136). – С. 58–63.
7. Agravery: В Україні діятиме проект з продовольчої безпеки. – [Електронний ресурс]: <http://agravery.com/uk/posts/show/v-ukraini-diatime-proekt-z-prodovolcoi-bezpeki>

REFERENCES:

1. Bathyina O. M., Zhushman V. M., Korniienko V. M. (2013) Aktualni problemy pravovoho zabezpechennia prodovolchoi bezpeky Ukrainy: monohrafiia [Actual Problems of Legal Provision of Food Safety of Ukraine: Monograph] (eds. Urkevycha V. Yu., Shulhy M. V.), Kh., 326 p.
2. Aliksieieva Ya. V. (2015) Zakhody derzhavnoho rehuliuвання prodovolchoi bezpeky [Measures of state regulation of food safety]. Theory and practice of public administration, vol. 2, no. 49, pp. 1–6.
3. Berehovi V. K. (2011) Derzhavne rehuliuвання u sferi prodovolchoho zabezpechennia naselennia Ukrainy [State regulation in the field of food supply of the population of Ukraine]. Agrosvit, no. 20, pp. 12–15.
4. Miliar L. F. (2015) Derzhavne rehuliuвання zabezpechennia prodovolchoi bezpeky: suchasnyi stan, problemy ta perspektyvy [State regulation of food security: current state, problems and prospects]. Scientific Review Journal, vol. 7, no. 17, pp. 1–14.
5. Mishchenko D. A. (2014) Napriamy vdoskonalennia derzhavnoho upravlinnia systemoiu zabezpechennia prodovolchoi bezpeky Ukrainy [Directions of improvement of public administration of food security system of Ukraine]. Newsletter AMSU. Series «Public Administration», vol. 1, no. 10, pp. 144–150.
6. Tarasiuk O. B. (2012) Derzhavne rehuliuвання zabezpechennia prodovolchoi bezpeky krainy [State regulation of food security of the country]. Current problems of the economy, vol. 10, no. 136, pp. 58–63.
7. Agravery (2017) V Ukraini diiatyme proekt z prodovolchoi bezpeky [Ukraine will operate a food security project] Available at: <http://agravery.com/uk/posts/show/v-ukraini-diatime-proekt-z-prodovolcoi-bezpeki.pdf> (accessed 10 Oktober 2017).

**IMPROVEMENT OF THE SYSTEM OF STATE REGULATION FOR PROVIDING
THE FOOD SECURITY OF THE STATE**

The solution to the problem of food security as a guarantee for the existence and development of any country has always been and remains one of the most important tasks of the mankind, nation, and individual person. This problem is complex and multifaceted. It affects all aspects of society. Food security is inextricably linked with the existing political and economic systems, as well as peculiarities of management and national traditions.

In the Ukraine, this problem also exists but primarily as a socio-economic one. The sharp decline in incomes only upgrades its acuteness. In conditions when the growth of food production in the late twentieth century gradually began to slow and reduce the cost of commodity prices has stalled, food problem and food security can be solved by further development of the agrarian sphere with the implementation of the corresponding agrarian policy of the state.

The incompleteness of scientific development of state regulation of ensuring food security and substantial practical significance of this problem for the state confirmed the objective nature of the relevance of the research topic. However, many questions regarding the definition of directions for improving the mechanism of food security of the state are unexplored.

The main tasks of the state to provide the necessary level of food security in Ukraine must be:

- 1) achieve sustainable agricultural growth thanks to improved resource utilization and improved production efficiency;
- 2) stabilize market conditions and price fluctuations on the agricultural products and foodstuffs;
- 3) approximation of the level of consumption of food to science-based standards;
- 4) ensure availability of food in accordance with the purchasing power of the population and ensure the food quality;
- 5) ensuring food security by increasing exports of food products (subject to appropriate meet the needs of the domestic market) and the reduction (substitution) of the imported food that is produced (can be made in sufficient quantity) in Ukraine.

Summarizing all the above, we can distinguish the following main problems of legal provision of food security: lack of systematic regulation of this issue – the legal regulation of food security is mostly fragmentary; lack of practical mechanisms for ensuring food security; limited powers of public authorities that perform certain functions for the food security, which may indicate a lack of a comprehensive vision of the food security system. There is no definition of the objects and subjects of management of their functions and tasks, management techniques, comprehensive criteria, and integrated indicators of an estimation of efficiency of state regulation of the food safety system and the overall system of monitoring the implementation of strategic decisions.